

ANETA ŠPIČÁKOVÁ

MRAZIVÝ DŮTEK

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Aneta Špičáková © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-131-0

OBSAH

Kapitola 1

2.9.1874 Zrada

Kapitola 2

Bestie

Kapitola 3

Útěk

Kapitola 4

Pravidla

Kapitola 5

Setkání

Kapitola 6

Koupel

Kapitola 7

Večeře

Kapitola 8

Jablko nepadá daleko od stromu

Kapitola 9

Rituál

Kapitola 10

Prosba

Kapitola 11

Duet lásky

Kapitola 12

Kniha

Kapitola 13

Návštěva

Kapitola 14

Nevinná krev

Kapitola 15

Šaty

Kapitola 16

Omyl

Kapitola 17
Minulost

Kapitola 18
Havran

Kapitola 19
Střet se smrtí

Kapitola 20
Překvapení

Kapitola 21
Seznámení

Kapitola 22
Stesk

Kapitola 23
Ples

Kapitola 24
Zrada

Kapitola 25
Teplo ženského těla

Kapitola 26
Matka

Kapitola 27
Zpráva

Kapitola 28
Ztráta

Kapitola 29
Výkupné

Kapitola 30
Návnada

Kapitola 31
Vězení

Kapitola 32
Pomsta

Kapitola 1

2.9.1874 Zrada

Těžký kočár se kymácel ulicemi Londýna pod návaly prudkého deště.

„To je tedy psí počasí, Leo, nemohli jsme si vybrat lepší noc,“ utrousil sarkasticky mladík oblečený do tmavě modrého obleku s kloboukem na hlavě.

Evidentně z cesty nebyl nadšený, spíše mrzutý.

Mladíkův mladší společník mlčel, loktem se opíral o polstrování okénka a jeho pohled směřoval přes sklo na tmavé ulice špinavého Londýna, pýchu celé Anglie. Očividně nebylo o co stát, venku nikdo nebyl, vyjma promoklých žebráků, ti se snažili vyloudit poslední mince, než je odejdou propít do nejbližší putyky, a zloději, kterých tu bylo nespočet spolu s prostitutkami.

„Být tebou tak mlčím, to ty jsi byl první, kdo se ke mně chtěl připojit, vzpomínáš, Luigi?“

„Nemusíš mi to pořád připomínat, už jsem se chtěl taky z toho nudného hnízda podívat někam, kde to žije, navíc tohle je dobrý důvod se tvému otci zavděčit.“ Mávl rukou hezký tmavovlasý mladík, kterému se pramínky vlasů kroutily u krku.

Kočár právě zahnul do další zatáčky a mířil vstříc svému cíli v srdci města.

Leonardo vytáhl z postranní kapsy své zlaté hodinky, ve sklíčku se na malou chvíli zaleskla jeho chladná tvář.

„Sedm hodin a pět minut, zanedlouho bychom tam měli být.“

Jeho bratranec seděl na koženém sedadle naproti němu, byl jako jeho starší bratr, trávili spolu hodně času, i na tuto diplomatickou misi ho vzal sebou, byl mu oporou a chránil mu záda, pokud se to tak dalo říci.

Jeho celé jméno znělo – Jaster Luigi Fortuna z Bath, přestože nebyl šlechtic, patřil tak nějak k jeho rodině. Položil by za něho i život.

Jeho vždy usměvavá tvář se nikdy nehyzdila žádnou starostlivou vráskou, nebyl ale lehkomyslný, jen si myslel, že život si se vším poradí sám a zatím mu to kupodivu vycházelo.

Přestože byl starší, bral vše více na lehkou váhu než Leonardo.

To on nesl post druhého syna, nálepku toho méně nepotřebného, raději ho otec posílal za diplomatickými záležitostmi, on byl vyslanec, někdo, kdo všechno zařídí, ať je to cokoliv. Někdy mu to přišlo až i k smíchu, že jeho starší bratr musel zůstat na rodném sídle zavalený rodovými záležitostmi a listinami. I teď si dokázal představit, jak se utápí pod stohy papírů, kterým se Leonardo zdárně vyhnul, škodolibě se nad tím pousmál.

Když jejich věčné bratrské hádky nabíraly tvrdého forte fortissima, byl vděčný, že může odjet a několik dní ho nevidět.

Ale tento večer byl jiný, měl zvláštní předtuchu. Přitáhl si svůj tmavý cestovní plášť více k tělu, jako by mu byla zima.

Své obavy si Leo, jak mu Luigi přátelsky říkal, nechával pro sebe.

Vše, co měli udělat, bylo přijet podepsat mírovou smlouvu, nic víc. Ale vždy, když se jedná o církve, je v tom problém a je nutná velká dávka ostražitosti. Přestože biskup už nemá takovou moc jako v minulém století, stále je tu nebezpečí.

„Bude to jako vždycky, Leo, uděláme, co musíme, podepišeme to, vysmějeme se jim do tváří a pak to půjdeme zapít do nějakého klubu,“ zasmál se Luigi, aby uvolnil stísněnou atmosféru.

Byl rád, že ho bratranec vyrušil od myšlenek, které nabíraly stále větších rozměrů.

„Jak říkáš, uděláme, co musíme, to je to, proč jsme tady.“ Přikývl Leonardo a posunul si klobouk více do týla a pak se zahleděl na stále stékající šmouhy na okénku.

Za pár minut, co projeli nad Temží a pak přes Trafalgar Square, kočár zastavil před budovou, kde mělo vše hladce proběhnout.

„Děkuji, Alberte,“ poznamenal ke kočímu.

Oba dobře oblečení mládenci vystoupili z kočáru, když jim vožka otevřel dveře.

Několik kapek jim dopadlo na ramena, přestávalo pršet, to je dobré znamení, zamručel si chlapec se světlými vlasy.

Několik mužů už na ně čekalo u vchodových dveří.

Nevypadali moc důvěryhodně, ale takový už byl život.

„Jdeme, Luigi.“ Stiskl svou vycházkovou hůl se zlatou rukojetí.

„Jistě, Leo,“ ušklíbl se společník a vykročili vpřed jako šelmy připravené k boji.

„Sbohem, doktore Dee,“ ozval se ženský hlas zpoza dveří městské ordinace hlavního internisty.

„Dobře se vyspěte, Lily, dobrou noc.“ Mávl bíle oblečený medik odcházející dívce na pozdrav.

Lilyana Whistová byla ráda, že už odchází, pracuje v městské nemocnici bezmála osm let jako zdravotní sestra a teď jí končila služba. Byla unavená, práce sestry je někdy velmi vyčerpávající, kromě toho starat se o nemocné a zraněné lidi, to chtělo i pořádnou dávku sociálního cítění a dobrou náladu.

Tou naštěstí překypovala, ale jak se den chýlil ke konci, mohla už nabídnout jen těžko udržitelný úsměv.

Ještě pozdravila paní Booccovou, která ji vystřídala, a vyšla hlavními dveřmi ven.

Domů jí to trvá vždy patnáct minut, to není mnoho, ale vždy vás na chodníku může zastavit nějaký lapka, proto sebou nosila v kabelce malou zbraň. Dívka se musela nějak bránit, učil ji to otec, a než zemřel, odkázal jí svůj byt ve druhém patře na Hill Street. Nebyla to špatná čtvrt', rozhodně patřila k těm lepším, i když s noblesními rezidencemi lordů se nemohla měřit.

Žena přešla několik čtvrtí, na cestu jí svítily skomírající lampy, bylo už téměř osm hodin, než odešla, zeptala se v nemocnici a nyní slyšela bít zvon z nedalekého kostela.

Šla rovně a nikdy se s nikým nebavila, zahalená do starého pláště, který měl nejednu záplatu. Alespoň, že se počasí umoudřilo a přestalo pršet.

Lilyana neměla moc peněz, práce v nemocnici jí sotva stačila na nájem a pokrytí nezbytností potřebné k životu.

Otec jí po své smrti zanechal jen dluhy, které nemohla splácet.

Pan Whist byl docentem univerzity, která byla postavena roku 1829, tam také učil chemii a fyziku i jiné vědy, přestože byl velmi nadaný, půjčil si mnoho peněz od místních lichvářů, aby mohl provádět drahé experimenty.

Pak před třemi lety zemřel.

Byla to noc jako tato, podívala se na oblohu, kde ji halily tmavé mraky, a hrozilo, že zase znovu začne pršet, jak to bylo v této zemi zvykem.

Jeho kolegové ho našli v kabinetu na univerzitě s podříznutým zápěstím. Lily do teď nevěděla, zda to opravdu udělal, nebo zda mu pomohli věřitelé, od kterých si půjčil.

Dívka prošla kolem zavřeného květinářství a výlohy s vonnými mýdly. Ve dne ulice překypovala lidmi jako v úle pilnými včelami, ale večer, večer to tu připomínalo prostředí z hrůzostrašných básní Edgara Allana Poa.

Její život byl jako jeho povídky. Tvrdý, pustý a nudný.

Slečně Whistové bylo dvacet tři, v tomto věku měla být dávno vdaná. Bohužel svoje nejlepší léta měla za sebou, jak říkali džentlmeni: „Pokud se dívka do dvaceti nevdá, je odsouzená zůstat starou panou.“

Ta vyhlídka se jí nijak nelíbila, ale nemohla s tím nic dělat.

Zamračila se nad tím, kam jí myšlenky odváděly pozornost, když přešla na druhý chodník, aby se vyhnula podivně oblečenému muži, kterému by nesvěřila ani rukavičku.

Ten se o ni ale nijak nestaral.

Konečně už bude doma, na konci ulice viděla vchod do svého patrového domu s oprýskanou omítkou.

Ušla pár kroků, když koutkem oka zahlédla havrana, jak se prudce vznesl ze slepé uličky vedle jejího domova.

Málem vykřikla, protože stačilo málo a srazil by se s ní.

Nyní se už vznášel, kdo ví kde, jen jeho mrzuté „Krááá“ za sebou zanechávalo dlouhou ozvěnu, jako by jí vyčítal, že mu stála v cestě.

„Ty ptáku,“ vydechla polekaně a podívala se, odkud to vzlétl.

Kromě popelnic by na tmavé uličce, ta byla dlouhá jen tři metry, nic zvláštního nebylo, jen tam tak ledabyly leželo opřené cizí tělo.

Tělo...

Za normálních okolností by si ho nevšimla jen díky tomu krkavci, který ji na nebožáka upozornil.

Rychle si pospíšila. Přiklekla k němu a dotkla se jeho ruky.

Byla ledová.

Jak dlouho tady ten chudák asi je?

Byl to muž.

Postava nebyla nijak vysoká, zato byla zády opřená o zeď a mokré žluté vlasy se jí lepily ke svěšené tváři, do které nebylo vidět.

Ten nebožák byl celý promoklý.

Slečna Whistová měla to nejhorší tušení.

Zkušeným pohybem se snažila najít puls na zápěstí.

„Sláva,“ oddychla si, to už na ni dopadlo pár prvních studených kapek deště.

Nahmatala velmi slaboučký puls.

Téměř nebyl cítit.

Žije.

Najednou se postava lehce pohnula a poodhrnula tak trochu svůj promočený kabát.

„Krev.“ Vykulila oči.

Od ramene se táhl celý proud červené krve, který se vpíjel do jemné látky jeho obleku. A zem kolem něho byla jako bitevní pole.

Hned věděla, co musí udělat.

Nemůže tu toho muže jen tak nechat.

Lilyana se rozeběhla pro pomoc ke svému domovníkovi, Willymu.

„Rychle, Willy, doneste ho do pokoje!“ chrčila ze sebe Lily hned, jakmile odemkla dveře svého bytu.

„Dobře, madam, jak si přejete,“ zahuhlal postarší šedivý muž, který nesl v náručí bezvládné tělo, ze kterého kapala krev.

„Pomozte mi ho svléknout, prosím.“ Zavřela rychle dveře a spěchala zapálit svíci v pokoji, aby alespoň trochu viděli, co dělají.

Když to vykonala, domovník už zápasil s perleťovými knoflíky kabátu toho neznámého.

Lily mu pomáhala a horní svršky postupně končily na hromádce na zemi.

Ještěže se Willy na nic nevyptával, stejně nevěděla, co by mu řekla.

„Tam, položte ho do mé postele.“

Muž se na ni překvapeně podíval, ale neodporoval a ve svých sveřepých rukách donesl svůj obnažený náklad na určené místo.

„Děkuji vám za pomoc,“ pousmála se.

„To byla maličkost, ale,“ odmlčel se a poškrábal na bradě, „dal bych si na toho chlapce pozor,“ varoval ji jako přítel a odešel.

Lily už jen slyšela, jak zabouchl dveře a odeznívající kroky po chodbě. Sama odhodila na židli svůj promočený plášť.

Pan Adams byl dobrý člověk, i když někdy se tvářil jako morous, však to co řekl, ji překvapilo.

„Chlapec?“ podivila se, vždyť je to muž, zakroutila hlavou a přistoupila k lůžku.

Skutečně to bezvládné tělo, které spočívalo u ní na posteli, vypadalo mladě a rozhodně neměřilo ani sto šedesát centimetrů, na muže by to bylo opravdu málo. Až nyní se mohla pořádně podívat, koho si to vzala k sobě.

Ruce i nohy byly dlouhé a tělo štíhlé, až nezdravě bledé, muselo to být nedostatkem krve a zimou, když ležel tam venku.

Nyní, když se ale dívala do jeho tváře, musela uznat, že měl Willy pravdu.

Nebyl to muž.

Natáhla se a konečky prstů mu z čela odhrnula mokré pramínky žlutých krátkých vlasů.

Bože, byl to sotva ještě chlapec, mladý, stále ještě plný života, mohla odhadnout, že mu nemohlo být více jak třináct až čtrnáct let.

Kdo ale mohl zranit tohle dítě? Zamračila se.

Svět je opravdu skandální místo plné nebezpečí a smrti. Jen silní mohou přežít v této ďáblově zahradě.

Možná měl jen smůlu a připltl se do něčeho nepříjemného. Či ho přepadl nějaký zloděj?

Otázek bylo více, než by si přiznala.

Během pár chvil přinesla horkou vodu, obvazy, kterých měla z nemocnice mnoho, a dezinfekci.

Nejdřív se musela ujistit, že chlapec žije. To nebylo těžké, a pak když zkoumala ránu, zjistila, že není po noži ale po kulce.

Pistole.

Smrtící nástroj.

Střelná zbraň.

Ale naštěstí je to čistý průstřel. Kulka musela někde vyjít ven, tak to bylo lehčí.

Nebyla doktor, ale mnohokrát byla u takových zranění a věděla, co přesně má dělat.

Ránu, která vypadala dost špatně, vyčistila, umyla, aby se do ní nedostala infekce, a pak hochu v bezvědomí podepřela, aby mu mohla zavázat rameno bílými bandážemi.

Jak tak donutila to bezvládné tělo se posadit, musela si jej opřít o sebe. Když ho obvazovala kolem dokola, cítila, jak jí dýchá na rameno.

Stále však měla strach o jeho život, je tak bledý, snad přežije do rána.

Tolik krve.

Šaty na zemi byly jeho rudou tekutinou nasáklé, co bylo ale zvláštní, je, že to nejsou žádné hadry, jaké nosí zdejší spodina. Naopak, kabát byl skvěle střižený v šedé barvě, aby chlapci padl na míru, i látka byla zřejmě drahá, takovou by si ani ona nemohla ze svého platu dovolit.

Škrobená bílá košile, saténová vesta a nažehlené kalhoty.

Když prohledala uzlíček všeho toho oblečení, našla jen zlaté kapesní hodinky na řetízkou, žádné listiny, účtenky, peníze, zhora nic, co by jí prozradilo mladíkovu totožnost.

Kdo to jen může být?

Je to syn nějakého bohatého obchodníka? Či lorda z Londýna? Potuloval by se tu takhle večer a sám bez svého sluhy nebo doprovodu?

Až se vzbudí, jistě řekne, kdo je a co se mu stalo, to si byla jistá.

Namočila kus čistého plátna do horké vody a otřela mu obličej.

Bylo jí ho líto.

Tak mladý.

Může to být jeho poslední noc.

Když přejela látkou po chlapcově tváři, lehce pohnul rty.

Byl to nepatrný pohyb naděje.

Nejspíše trpěl.

To ho ale k vědomí nepřivedlo.

Stále byl netečný.

Lilyana seděla na kraji postele vedle svého pacienta jako anděl a hleděla na něho se smutným výrazem.

Byl hezký, výrazně přitažlivý oválný obličej s plnými rty, které teď neprojevovaly ani špetku života. Jeho oči, nevěděla, jakou mají barvu, ale byly lemované tmavými řasami jako vějíře, a vlasy měly barvu pšenice tak světlé, že se nemohly rovnat ani zářícímu slunci v pravé poledne.

Připomínal jí hrdiny z mýtů a bájí, o kterých jako malá ráda četla. Stejně starý byl i Romeo, když se zamiloval do své Julie, ale v tomto případě to smrtí neskončí.

Nesmí.

Jistě z něho bude hezký muž, až vyroste. O tom není pochyb.

Ona ho dostane mezi živé, ať to stojí cokoliv.

„V klidu spi, postarám se o tebe.“

Kapitola 2

Bestie

Hrozná bolest mu stravovala celé tělo.

Jen tak tak unikl jisté smrti.

Anglikánská církev, plémě hadí, na ně čekala s otevřenou náručí, až pozdě obklopeni nepřáteli si uvědomili past, do které nakráčeli s holýma rukama.

On a Luigi.

Ubohý, mrtvý Luigi.

Trpěl.

Celé jeho tělo i duše. V mysli ho páčila myšlenka, že mu Luigi zachránil život. O chvíli déle a padl by k zemi mrtvý a bez dechu jako jeho bratranec.

Sakra.

Unikl na poslední chvíli s kulkou v zádech. To zatracené stříbro ho spalovalo zevnitř, jako by mu někdo neustále bodal dýkou do masa.

Ubohý Luigi, jeho přítel, jeho výkřik se mu ozýval v uších doteď.

Když utekl, nevěděl kde je, musel se schovat, ale neustálé krvácení a kulka mu zabraňovala ránu zhojit.

Byl dezorientovaný.

Nakonec si potřeboval odpočinout. Hledali ho, ale naštěstí se jim ztratil do šera noci.

Pak omdlel.

Možná to měl být jeho konec.

I smrt by uvítal, nebýt té hrozná bolesti.

Čas.

Čas bylo to jediné, co neměl.

Krev z jeho těla mizela rychlostí přívalové vody.

Ironie osudu zařídila, že měl potkat temnotu, do které vždy patřil. Byla jeho domovem, jeho součástí, ale nějak se mu podařilo přemluvit boha, aby ho nechal žít.

Boha, ke kterému se každý člověk bezútesně modlí, když je mu nejhůře. Ten bůh, který nechává lidi trpět nemocemi a hříchy. Bůh, kterým pohrdal celý jeho rod.

Balancoval na okraji mezi nebem a peklem, a ať už by spadl

kamkoliv, věděl, že za jeho hříchy bude souzen a usvědčen, jako ten nejhorší z nejhorších, který zaprodal svou duši.

Vábivé ticho doplňované jen zvuky deště prodlužovaly jeho agónii.

Smrtka chodila okolo, byla blízko, ale vychutnávala si jeho utrpení, než naposledy máchne svou kosou.

Měl snad litoval svého života? Že se narodil tím, kým se narodil?

Měl všechno, víc než pouhý člověk a má se obrátit v prach jako ten nejubožejší červ?

Už se v páchnoucí uličce loučil se svým životem, když k němu promluvil hlas.

Myslel si, že padlí andělé nemají tak příjemný tón a litoval toho, že byl tak zesláblý, že nemohl ani odpovédět na jeho volání.

Přesto ho objaly jejich paže a odnesly na věčnost.

Když Leonardo otevřel oči, byla stále noc. Vedle něho se vlnil malý plamínek zapálené svíce.

Ticho přerušovalo jen hřmění za okny.

Byl sám.

Jeho jasně modré oči si rychle přivykly na šero pokoje.

K jeho překvapení byl živý, tedy v rozporu s tím, co byl zač. Ale mohl se hýbat, přestože mu to dělalo strašné potíže.

Zůstal ale ležet, to je to jediné rozumné v této chvíli.

Kde ale je?

Už na první pohled bylo jasné, že není ve svém pokoji, ani v jiném, co znal. Byla to obyčejná ložnice, která postrádala veškerý luxus, na jenž byl zvyklý, ba co víc, tapety byly zašedlé a nábytek strohý.

Když se pohnul, postel zavržala a s ní ho zabořilo i rameno.

Obvázané rameno.

Někdo ho ošetřil a navíc na zemi byl jakýsi neidentifikovatelný červený flek, dost možná od jeho krve.

Byl přikryt čistou přikrývkou a spal v cizí posteli.

Slovo cizí jste si mohli vyložit různě, pak v tomto případě to byl někdo, komu to tu všechno patřilo a Leonardo chtěl vědět, komu vděčí za svůj život.

Nemusel čekat dlouho.

Další blesk osvětlil místnost, když k jeho posteli kdosi přišel.

Zavřel oči.

Nechtěl osobu vyděsit a vysvětlovat, co se stalo, když se sám sebe ještě ptal, jak se to mohlo stát.

Cítil, jak ho kdosi pohladil po ruce.

Pak ta osoba usedla vedle něho. Postel se trochu prohnula.

Déšť ťukal na okno a on cítil dámskou vůni. Zvláštní směsice osvěžujícího citrónu.

Nevtíravá, příjemná.

Další dotek ho oblažil na tváři.

Něco bylo ale špatně. Určitě to musela být žena, o tom nebylo pochyb, věděl to i přes zavřené oči.

Její přítomnost ale zapříčinila něco jiného, něco hrozivějšího. Něco, co vykonala ztráta krve, kterou nutně potřeboval doplnit.

Stravovalo ho to. Urychleně se musel napít, měl tak sucho v ústech.

Když teď hned něco neudělá, ublíží té ženě.

Bestie, ta odvěká šelma schovaná za jeho tváří, jeho zvířecí já. To, které ho nenechá zemřít, donutí ho k něčemu horšímu.

Nikdy nebyl v situaci, kdy by zvítězil jeho pud sebezáchovy. Cítil, jak se mu pomalu, ale jistě napínají žíly a svaly pod pokrývkou.

Je to něco neovladatelného a děkoval, že nic takového ještě nikdy nezažil, kdy tato temná stránka převládla a po jejích stopách byl jen zmar a smrt.

Musel něco udělat, ale na útěk byl příliš slabý.

Ale pokud to neudělá, pokud nezabije nějakého chudáka na ulici venku, stane se tu něco hrozného.

Bylo to ještě horší, když se ho dotýkala mokrým plátnem a utírala mu pot z obličeje.

Je tak bezbranná, našeptávalo mu to stvoření.

Je to jen slabá žena.

Nikdo ji postrádat nebude.

Je tu sama a ty nejsi schopný se mi bránit, předl ten medový hlas.

Využij jí, je tu jen pro tebe, nikdo se to nedozví.

Je tak blízko.

Sáhni si, šeptal.

Každou vteřinu bylo stále těžší odolávat vábení té vůně.

Hlas ho nabádal. A on měl hlad, jaký ještě nepoznal. Teď už se nedivil ztracencům, kteří se dravě vrhli na svou oběť, když trpěli, hladověli a mnozí i svou oběť roztrhali na kousky potom, co ji využili.

Nad tím byl ale jeho rod povznesen, opovrhovali tak nízkým pudem, teď mu ale ten nápad nepřišel tak špatný.

Naopak.

Šílel hladu.

Zakousl by se do té ženské měkké kůže.

Aniž by o tom přemýšlel, chytil ruku, která se k němu natahovala.

Pevně jí sevřel zápěstí.

Hleděl na ni.

Oči s rozšířenými panenkami upřené na dívku sedící vedle něho.

K její smůle byla mladá.

Nevynikala závrtnou krásou, ale byla hezká se srdcovitým tvarem obličeje a zelenýma očima, malým nosíkem a jemnými rty. Takové vídal na porcelánových panenkách své sestry.

Dívka měla tmavě hnědé vlasy, stočené do drdolu na temeni hlavy.

Výšku nemohl odhadnout, ale šaty měly tmavě modrou barvu. Nebyly podle poslední mody, to ani nečekal ke vzhledu celého pokoje, ale slušely jí.

Z její tváře se dalo vyčíst překvapení.

Jakou jinou emoci byste čekali, kdyby vás někdo, koho považujete, že je v bezvědomí chytl za ruku?

Jak se nadcházející zvíře v jeho těle probouzelo, zostřovaly se i jeho smysly.

Slyšel její stále rychlejší tlukot srdce i to, jak šumí krev v jejích tepnách.

Teplá, horká krev.

Využij ji.

Vezmi si ji, rozkazoval hlásek.

Nemohl odolat, už tak to bylo těžké.

Jedním pohybem strhl bezbrannou dívku pod sebe a přitiskl se k jejímu tělu.

Neposlouchal nic jiného, než svůj hlad.

Ozval se další hrom a pokoj na chvíli ozářilo jasné světlo, které hned pohaslo.

Svíce zhasla.

Jediný maják záchytného světla se ztratil v nenávratnu.

V tu krátkou chvíli zahlédla ty jasné modré oči, jasné nebe, průzračný křišťál, který se barvil do červena. Jako by někdo vhodil kapku krve do křišťálové vody.

Nic v životě se nepodobalo tomuto hroznému okamžiku, když se nad ní ten démon skláněl, hned potom, co ji přitiskl zády k posteli.

Nemohla dýchat.

Srdce Lily divoce bušilo, když jí na tvář dopadaly studené kapky vody, které odkapávaly z chlapcových vlasů.

Čas jako by se zastavil.

Nedíval se na ni jako člověk, spíše jako dravý pták, nevnímal nic jiného. Strnulost jeho pohybů naznačovala, že váhal, ale nad čím? Co se chystal udělat?

Znásilnit ji? Zabít?

Podobal se lišce zahnané do kouta, která se chystala k sebevražednému útoku, vědoma si toho, že sebou stáhne co nejvíc lidí.

Lily byla vystrašená k smrti. Snad si nemyslel, že ho postřelila ona?

To, co se jí honilo hlavou, hypnotizovaly ji ty poutavé, žhavé oči, nemělo nic společného s bohem, jehož symbol nosila na krku, tohle bylo daleko strašlivější.

Smrt.

Blížila se, když se sotva nadechla pod tíhou jeho nezvykle těžkého těla.

Drtil jí paži, něco se do ní zarávalo, jako naostřené dýky.

Vnímala tu bolest všemi smysly, bohužel věděla, že by si stěžováním nijak nepomohla.

Bušilo jí srdce tak rychle, že měla obavy, že jí vyskočí z hrudi ven. Jeho však necítila přes to, že se k ní tiskl. To její tlouklo za oba.

Při dalším úderu bouřky měla pocit, že zaduněla i zem pod nimi, bez větších obtíží strhl stříbrný řetízek na dívčině krku, okamžitě letěl kamsi do temnoty pokoje.

Zbavil ji malého křížku, jediné modlitby.

Sklonil se k ní. Cítila jeho dech na jemné kůži svého krku.

Byl tak blízko.

Když sebrala odvahu a pokusila se ho odstrčit, srazil ji nemilosrdně dolů a stiskl paži těsně pod ramenem.

Bolelo to. Štípalo, jako by se jí do ruky zarývaly drápy dravé šelmy, schválně jí způsoboval bolest, aby nemohla uniknout, zraněná kořit přeci nemůže utéct, to je holý fakt.

Nedbal na svoje zranění, snad ho ani necítil, když se na nebohou Lilyanu sápal.

Měl nadlidskou sílu bestie.

Pistole.

Její revolver.

Nebyl nikde poblíž, zůstal v kabelce v obývacím pokoji. Nyní měla chuť klít.

Z každého jeho výdechu jí mrazilo do morku kostí.

A pak ji olízl.

Ochutnal ji.

Nepodobalo se to nějakému ledajakému olíznutí malého kotěte, tohle byl dotek smrti.

Jemnost, která jen oddaluje tu nevyhnutelnou chvíli agónie. Ta, která vás ukolébá, než udeří v pravé síle.

„Ahhh!“

Jeho zuby jí projely kůží jako rozpálené jehly, zabořily se naplno do jejího krku. Bez soucitu.

Vzepřela se.

Zhola nic ji nemohlo připravit na takový pocit bezmoci.

„Dost!“ zalapala po dechu a pokusila se ruku z jeho sevření vytrhnout, ale měl takovou sílu, se kterou nemohla slabá žena soupeřit.

Neslyšel ji.

Ignoroval její prosbu.

Hltal její krev, jako otrok žíznící po vodě. Neměl s ní slitování, držel jí pevně, svaly měl napjaté. Zcela pohlcen tou sladkou chutí plné života. Cizincovy rty se k ní tiskly, aby zachytily každou kapičku té teutiny.

Vteřiny, minuty, ta nekonečná prázdnota zatímco z ní život vyprchával, jemu se naopak vracel.

Krvavá daň za další chvilku na tomto světě.
Bral si vše, co mu Lily nedobrovolně nabízela.
Byla slabá, každou chvíli jí tělem projel mrazivý dotek kostnatých rukou zmaru.
Všechno odcházelo.
Měnilo se.
Stíny se prodlužovaly a vytvářely hrůzostrašné variace pohybů.
Vše co viděla, se jí smíchávalo do jedné palety barev skrze přivřené oči mučedníka.
Konec musel nastat každou chvílí.
Pokud slovo konec obnáší mír a klid uvítá ho ráda s otevřenou náručí.
Jistě, má to tak být.
Ta bestie se od ní najednou odtrhla. Ucukla jako by se popálila.
Nechápala to.
Nic nedávalo smysl.
Zazněl hlas, nerozuměla mu.
Byla tak zesláblá, že rozeznala jen některé slabiky cizího, starého jazyka pronášeného hlubokým hlasem, který by mu záviděl i leckterý herec na jevišti.
Snad teatrální žalm na její počest.
Nic se nedělo, Lily cítila stále větší zimu. Začínalo to od konečků prstů, stávaly se nepříjemně necitlivé.
Chlapcova plamenná řeč skončila stejně náhle, jako začala.
A pak náhle, bez varování ji políbil.
Políbil ji!
Přitiskl se svými rty k jejím.
Něco ji donutil vypít.
Nechutnalo jí to, tiskl si zezadu její hlavu k sobě, takže to nemohla vyplivnout.
Měla toho plná ústa a musela to spolknout.
Chutnalo to jako krev.
Jeho krev.
Nenáviděla ho!
Bylo to odporné, nenáviděla ho ještě víc.
Pokořil ji.

Políbil.

Málem ji zabil. Teď ji chtěl ještě hanobit?

To nevylučovalo, že to ještě neudělá.

Hrdlo ji začalo pálit tak, že zoufale zasténala chlapci do úst.

Aby to nestačilo, pravá ruka zažívala stejná muka. Jistě, bolest ještě neznamenalala nevyhnutelnou smrt tím si byla jistá, věděla alespoň, že je naživu, ale jak dlouho ještě?

Tak hrozně to pálilo!

Peklo už čekalo s otevřenou náručí, přijmout všechny hříšníky mezi sebe.

Ale nebyla to pravda.

Byla stále ve své ložnici.

Za jedinou útěchu osudu se dalo říci, že omdlela.

Ať už z ní bude duch nebo přízrak vkrádající se do světa živých, pomstí se.

Pomsta.

Té zrůdě s tváří anděla, kterého zachránila.

Nebude spokojená, dokud bude dýchat.

Dokud bude běhat po tomto světě.

Taková nestvůra nemá právo brát život jiným za ten svůj.

Prokletý.

Prokletý tvor hledající, sající krev k ukojení svého hladu na nevinných obětech.

Taková bytost nemá právo na život.

Ani na cizí.